

správným, neboť vyhláška ta překročuje obsahem svým meze zmocnění, které dle vládního nařízení ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. obci bylo uděleno.

Kdežto totiž § 1 cit. nař. taxativně vypočítává druhy bytů a místností, které majitel domu jest povinen oznámiti obci (bytovému úřadu) ve lhůtě obcí určené, která nesmí býti kratší 3 dnů, vyhláška obce nařizuje, že musí býti oznamovány veškeré bytové místnosti bez rozdílu a bez výjimky a že se oznámení musí státi neprodleně po uprázdnění bytu. V obou těchto směrech příčí se vyhláška citovanému nařízení. Pokud pak vyhláška zapovídá majitelům domů a jich správcům bezvýjimečně a bez obmezení pronajímání uprázdněných bytů vůbec, odporuje předpisu § 7 cit. nař., dle kterého majitel domu teprve zabráním bytu se strany obce nebo bytového úřadu pozbývá práva, aby volně nakládal se zabraným bytem, jakož i předpisu odst. 3 § 1 téhož nař., který připouští změny v ohlášených poměrech bytových a je také uznává, stanou-li se dříve, než-li obec byt zabrala. Konečně příčí se tento všeobecný a bezvýjimečný zákaz pronajímání byty též ustanovení § 6 cit. nař., jež taxativně vypočítává byty a místnosti, které zabrání jsou podrobeny, a stanoví podmínky, za kterých tak státi se může.

Vyslovilo-li tedy naříkané rozhodnutí, že vyhláška ta nic jiného neobsahuje, než-li vykonávání práva obci zmocněním zemské vlády k zabírání bytu propůjčeného a z toho důvodu opravný prostředek stěžovatelů zamítlo, porušilo zákon a musilo býti po rozumu § 7 zák. o správním soudu zrušeno.

Č. 346.

Vyživovací příspěvek: * Stížnost proti zamítavému rozhodnutí vyživovací komise vynesnému za platnosti zákona ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. a vztahující se na dobu před 28. říjnem 1918 jest zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález ze dne 3. března 1920 č. 446.)

Prejudikatura: srovn. nálezy ze dne 6. listopadu 1919 č. 5621, sbírky č. 228, ze dne 12. ledna 1920 č. 226, sbírky č. 296 a ze dne 26. ledna 1920 č. 23, sbírky č. 313.

Věc: František Aulich v Kameničné (adv. Dr. Papoušek z Vršovic) proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Pokud jde o nárok za dobu do 28. října 1918, zamítá se stížnost jako bezdůvodná; jinak se naříkané rozhodnutí zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Stěžovateli, jehož synové František a Kliment byli dne 15. ledna 1915, pokud se týče 15. dubna 1915 k činné službě vojenské povolání, byl výměrem okresní vyživovací komise v Žamberku ze dne 6. července 1916 čís. 5443 pro dceru Terezii přiznán vyživovací příspěvek obnosem 33 h denně.

Žádosti jeho, aby vyživovací příspěvek byl přiznán také jemu, okresní komise vyživovací nevyhověla, nýbrž zastavila výměrem ze dne 29. září

1919 další výplatu vyživovacího příspěvku, poněvadž dodatečně konaným šetřením bylo zjištěno, že výživa jeho od nepatrných podpor povolaného nebyla závislou a vzhledem k vlastní pracovní schopnosti ohrožena není.

Odvolání stěžovatele, ve kterém se domáhal přiznání vyživovacího příspěvku v plné zákonité výměře pro sebe, zamítla zemská vyživovací komise naříkaným rozhodnutím z důvodů v rozhodnutí v odpor vzatém uvedených.

O stížnosti na nejvyšší správní soud podané uvážil tento soud takto:

Stížnost vztahující se na dobu před 28. říjnem 1918 jest, pokud nárok ten čelí proti československému státu, bezdůvodnou, poněvadž dle § 4, odst. 1, věty 2 zákona ze dne 23. září 1919 čís. 530 sb. z. a n. vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem nepřísluší.

Pokud však stěžovateli se snad jedná o výrok, že mu nárok ten příslušel proti bývalému státu rakouskému, byl tento nárok naříkaným rozhodnutím právem odmítnut, poněvadž po 1. listopadu 1919 nejsou československé úřady oprávněny o těchto nárocích rozhodovati.

Pokud jde o nárok za dobu od 28. října 1918, shledal nejvyšší správní soud oprávněnou výtku stížnosti, že naříkané rozhodnutí se zakládá na vadném řízení, poněvadž nebylo vyšetřeno, jsou-li zde podmínky nároku dle 3. odst. § 2 zákona ze dne 29. července 1917 č. 313 ř. z. dány a poněvadž stěžovateli nebyl nepříznivý mu výsledek vyšetřování sdělen.

Stěžovatel ve svém podání ze dne 31. října 1918 a 17. října 1919 výslovně uplatňoval, že pro své stáří sebe uživiti nemůže a nutno vykládati tato tvrzení jako uplatňování nároku z 3. odst. § 2 zmíněného zákona. Žalovaný úřad však nevyšetřil, jsou-li zde předpoklady nároku na výživné vůči povolanému dány a též nepředložil výsledek vyšetřování stěžovateli, ačkoliv je pro něho nepříznivý.

Slušelo tudíž rozhodnutí v tomto bodu dle § 6 zákona o správním soudě zrušiti, při čemž se podotýká, že rozhodnutí to se vztahuje toliko na dobu do 31. října 1919, poněvadž dnem 1. listopadu 1919 nabyl platnosti zákon ze dne 23. září 1919 čís. 530 sb. z. a n., jímž byly podmínky pro přiznání vyživovacího příspěvku nově upraveny.

Č. 347.

Řízení před nejvyšším správním soudem: * Usnesení ministerstva zabratí určité majetkové objekty bývalého uherského eráru z titulu vlastnického práva jest pouhým prohlášením strany, jež přezkoumávatí není nejvyšší správní soud příslušným (§ 2 zák. o správ. soudě).

(Nález ze dne 3. března 1920 č. 1478.)

V ě c: Alexander Jusztusz v Berlíně (adv. Dr. Baštýř z Prahy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy stran zabránění lázni Sliač a uplatnění předkupního práva.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepříslušnost nejvyššího správního soudu.